

یادم کنید تا به یادتان باشم!

اگر خودش نمی‌گفت، شاید تصورش را هم نمی‌کردیم. اگر بارها تکرار نمی‌کرد، شاید برایمان جا نمی‌افتاد شاید همین حالا هم خیلی از ما آدم‌ها به‌طور جدی باور نکرده‌ایم...

اگر خودش نمی‌گفت، شاید تصورش را هم نمی‌کردیم. اگر بارها تکرار نمی‌کرد، شاید برایمان جا نمی‌افتاد شاید همین حالا هم خیلی از ما آدم‌ها به‌طور جدی باور نکرده‌ایم.

فکر کنید، هر يك از ما وقتی می‌خواهیم با کسی حرف بزنیم زود سلسله مراتبی توی ذهنمان می‌چینیم: اول او زنگ زد یا من؟ چند بار من به او سر زده‌ام و او چند بار به من سرزده؟ چند بار من حال او را پرسیده‌ام و او چند بار حال مرا پرسیده؟ آدم فکر می‌کند نوبت به ارتباط با خدا که برسد، چه خواهد شد؟ برای گفت‌وگو با او چه قدر باید توی نوبت باشیم؟ چه کسانی را واسطه قرار بدهیم؟ چه ساعت‌هایی می‌شود سراغش رفت؟ اصلاً چه‌طور صدایش بزنیم؟ شاید الان بعضی‌ها به یاد نماز بیفتند که اول باید وضو بگیریم و رو به قبله بایستیم و بهتر است در مسجد و به جماعت نماز بخوانیم. درست است که اینها به علاوه رکوع و سجود و ... از جمله آداب ارتباط و گفت‌وگو با او به شمار می‌آیند، منتها این بخشی از ارتباط با خداست و در این آداب هم، خدا درس‌هایی برای خود ما در نظر گرفته است.

از این بخش که بگذریم، هر جا و در هر حالی می‌توان خدا را صدا زد و با او درد دل کرد و از او کمک خواست. اما او از این هم جلوتر آمده و از نزدیک بودن خودش یاد می‌کند. او رابطه‌ای صمیمانه با آفریده‌هایش برقرار می‌کند و به کسانی که صمیمانه به سمتش می‌روند پاسخی گرم و مهربانانه می‌دهد.

از همه اینها هم که بگذریم، او که ما را آفریده و بی‌لطف و نعمت او وجود هم نخواهیم داشت، يك جا در کتابش بی‌اعتنا به همه آداب ظاهری و تشریفاتی ما، صمیمانه به انسان‌ها خطاب می‌کند: «#171; مرا به یاد آورید تا به یادتان بیآورم.»*

خدا بارها به شکل‌های گوناگون ما را دعوت می‌کند که به یادش باشیم و نعمت‌هایی را که به ما داده شکر بگوییم. گاهی یادآور می‌شود که به یاد خدا بودن باعث آرامش و اطمینان قلب ما خواهد شد و گاهی از ما می‌خواهد که اگر فراموش کردیم باز هم به خود بیاییم و خدا را یاد کنیم و او را سپاس بگوییم: باشد که او ما را رشد دهد و راه را از بیراهه به ما باز نماید.

اما در این آیه با تأکید وعده می‌دهد که اگر به یاد خدا باشیم، او هم به یاد ما خواهد بود. در جاهای دیگر قرآن کریم، خدا به شکل‌های دیگری باز هم از این وعده‌ها دارد و قول می‌دهد هیچ خوبی را بی‌جواب نخواهد گذاشت، یا از رابطه دوستانه با خدا و دوست داشتن او و راضی بودن خدا از انسان‌ها و راضی شدن آنها و ... حرف می‌زند.

* سوره بقره، آیه 152